

HOFLIF, n. sing. Se *Hofesnad*.

HOFLISMARE, m. 3. Lismande hofman.

HOFLIVRÉ, n. 3. Livré, antaget för en hofbetjening.

HOFMAN, m. 5. pl. — *mån*. 1) (i medeltiden) a) Person, som hade lof att bistå och deltaga i ett tornerspel. — b) Högre tjänare vid en konungs hof, som hade sig till lön hemman anslagna, hvaraf de till konungens tjänst skulle ställa manskap. — 2) (nu) a) Hofjenare af högre rang. — b) Hvar och en, som vistas mycket vid hofvet, är väl bekant med dess seder, och vet att skicka sig i alla förhållanden. — *Se H-na-seder, -skick, -ton*, o. s. v.

HOFMANER, hå'vmanér, n. 3. Se *Hofskick*.

HOFMARSKALK, hå'vmarschállk, m. 2. 1) Embetsman, som har högsta inseedet öfver ekonomin vid ett hof. — 2) Hederstitel utan åtföljande syssla.

HOFMIN, hå'vmín, m. 3. 1) Sådan min, som hoffolk vanligen antaga, när de uppvakta en furstlig person. — 2) (fig.) Lismande min.

HOFMÄSTARE, m. 3. 1) Person, som har högsta uppseende öfver köksdepartementet vid ett hof. — 2) Informator i högtförnäma adeliga familjer. — 3) Person, som har uppsigt öfver tjenstefolk, dagsverkare och arbetare på ett stort gods.

HOFMÄSTARINNA, f. 1. 1) Guvernant i högtförnäma adeliga familjer. — 2) Fruntimmer, som på ett stort gods har högsta tillsyn öfver ladugården, mjölkammaren, smör- och ostberedningen, m. m. Brukas i denna bem. endast i fråga om utländska förhållanden.

HOFNARR, m. 2. (ford.) Person vid ett furstligt hof, hvars befattning var att med puts och lustiga infällen roa fursten och hofvet.

HOFNOTARIE, hå'vnotárie, m. 3. 1) Person, som förrättar notariat-tjensten vid ett hof. — 2) Titel, utan åtföljande befattning.

HOFNING, f. 2. Se *Gårdsrätt*.

HOFPARTI, hå'vparrti, n. 3. Parti, som håller med regenten och hofvet. [*-partie*.]

HOFPOET, hå'vpoét, m. 3. En vid ett hof anställd poet, hvilken det tillhör att författa tillfällighetspoemer vid hofester, o. s. v.

HOFPREDIKANT, hå'vpredikánt, m. 3. Prest, som tjänstgör vid en hof församling.

HOFPREST, m. 3. Se *Hofpredikant*.

HOFQVARTERMÄSTARE, m. 3. Hofjenare, hvars befattning är att på en furstes resor skaffa kvarter åt samteliga hofpersonalen.

HOFRASP, hövrássp, m. 2. Verktyg, som af hofslagare brukas att raspa hästhofven med.

HOFRIDDARE, m. 3. Se *Brudriddare*.

HOFRÅD, n. 3. o. 5. (i vissa utrikes länder) 1) En af regenten tillkallad råttslård, som tillhandagår med råd i regeringsangelägenheter. — 2) Bistittare i finans- och regeringskollegier. — 3) Benämning på vissa högre embetsverk. — 4) Hederstitel, som tilldelas lärda och embetsmän.

HOFRÄTT, m. 3. Högre domstol i Sverige, som utgör en mellaninstans emellan underrätterna och konungens högsta domstol. *Assessor i h-en*.

HOFRÄTTSEXAMEN, hå'vrättsxámánn, m. pl. — *amina*. Examen, som erfordras vid något af rikets universiteter för inträde i rikets rättegångsverk.

HOFRÄTTSPREDIKAN, f. sing. indef. Predikan, som hålles vid början af en hofrätts sessioner.

HOFRÄTTSRÅD, n. 3. Benämning på de högre ombetsmännen i en hofrätt, näst under vice presidenten.

HOFSAM, hövsám, a. 2. (af *Hof*, H.) 1) (om person) Som iakttagare hvad som är passande och tillbörligt. *H. i sina anspråk*. — 2) Som röjer, uttrycker hofsambet. *Affattad i h-ma ordalag*.

HOFSAMHET, hövsámmbét, f. 3. Egenskapen att vara hofsam.

HOFSAMT, hövsámmt, adv. Med hof, på ett hofsamt sätt. *H. klaga öfver något*.

HOFSEKRETERARE, hå'vsekretérare, m. 3. 1) Sekreterare vid ett hofkansli. — 2) Titel, utan åtföljande tjänst.

HOFSKICK, n. sing. Sällskaps- och umgängsskick, som är vanligt vid hof.

HOFSKÄGG, hövsjágg, n. 5. (af *Hof*, I.) De långa hårstrån, som hänga ned öfver hofven på en häst.

HOFSLAG, hövslág, n. 3. Slag i marken, som en häst gör med hofven, då han stämper eller springer.

HOFSLAGARE, hövslágare, m. 3. Smed, hvars särskilda yrke är att sko hästar, beslä vagnshjul, m. m.

HOFSLAGARSPILTA, höv- - - -, f. 1. Se *Nödspilta*.

HOFSMED, hövsméd, m. 3. Se *Hofslagare*.

HOFSORG, hå'vsárrj, f. 3. 1) Sorgdrägt, som enligt föreskrift en viss tid bäres af personalen vid ett hof, efter en furstlig persons fränfalle. — 2) Tiden, hvarunder detta varar.

HOFSPRINGA, hövspríngga, f. 1. Se *Hornklyft*.

HOFSPRÅK, n. 3. Det slags finare, artigare sätt att lägga sina ord, som är brukligt vid hof.

HOFSTALLMÄSTARE, m. 3. Stallmästare, som har tillsyn öfver ett hofstall. *Förste h.*, chef för kongl. hofstallstaten.

HOFSTAT, m. 3. Samteliga uppvaktande och tjänande personalen vid ett hof.

HOFSVAMP, m. 2. (af *Hof*, I.) En svampart på hästhofvar. Onygena.

HOFSVIT, m. 3. Svit af hoffolk.

HOFSVULST, hövsvúllst, m. 3. (af *Hof*, I.) Svulst vid hofven på en häst.

HOFTAFFEL, m. 2. pl. — *tafflar*. Taffel, spisning vid ett hof.

HOFTIDNING, f. 2. Tidning, som utgifves på en regerande furstes befallning, eller som hufvudsakligen meddelar regeringshandlingar, hofnyheter, o. d.

HOFTON, m. sing. Den umgängeston, som är rådande vid hof.

HOFTRAPPA, f. 1. Trappa, som för upp till en regerande furstes rum. (Fig.) *H-porna dro hala*, hofstjensten är beroende af nåden, en hofman kan lätt falla.

HOFTRÅNG, hövträ'ng, eller **HOF**TVÅNG, hövtvá'ng, n. 3. Hästsjukdom, bestående deri, att hofven är för trång.

HOFTÅNG, hövtá'ng, f. 3. pl. — *tånger*. Kniptång, hvarmed gamla söm urtagas ur hästhofven, o. s. v.

HOFUNIFORM, hå'vuni'fárrm, m. 3. Särskilt uniform, som bäres af de högre hofstjenstemännen.

HOFVERA, v. n. 1. (af *Hof*, III; fam.) Ståta. — Betyder ursprungl.: hålla hof, och sades fordom om brudar, samt om unghustrur, då dessa första helgedagen efter bröllopet togos i kyrka, såsom då sed var, och dervid visade sig i all sin prydnad. — *Hofverande*, n. 4. o. *Hofvering*, f. 2.